

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 539

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 iunie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 586 din 31 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală	2–5	296.	— Decizie pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 454/2022 privind constituirea Consiliului interinstituțional pentru aprobarea Raportului evaluării naționale a riscurilor de spălare a banilor și finanțare a terorismului, a Planului național de măsuri și a actualizărilor acestora
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
292. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Nicoleta-Alina Rusu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Iași	6	781.	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru modificarea și completarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora.....
293. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Ion Damian a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii	6		
294. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Ioana Lazăr a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației și Cercetării	7		
295. — Decizie privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Niculcea Zorinel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	7–8		
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 110 din 31 martie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 31 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Radu George Ilă în Dosarul nr. 5.877/105/2019/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.683D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă. În acest sens, se susține că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate solicită modificarea și completarea textului criticat, acesta dorind ca sancțiunea nulității absolute să intervină în cazul încălcării oricărei norme procesual penale, fără nicio distincție, ceea ce ar echivala cu reglementarea unei prezumții absolute, în sensul că încălcarea oricărei norme procedurale produce o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin aplicarea acestei sancțiuni, a nulității absolute, nu și prin aplicarea altei sancțiuni, respectiv cea a nulității relative.

4. În subsidiar, se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fiind invocate soluția și considerentele deciziilor nr. 630 din 15 octombrie 2019, nr. 247 din 4 iunie 2020 și nr. 229 din 27 aprilie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.877/105/2019/a1, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Radu George Ilă într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate de acesta împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de cameră preliminară.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că soluția legislativă prevăzută la art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, care condiționează constatarea nulității relative de dovedirea de către partea care o invocă a faptului că prin încălcarea dispozițiilor legale s-a adus o vătămare drepturilor părților sau ale subiecților procesuali care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului

încheiat, emis ori dispus cu încălcarea respectivelor dispoziții legale, este neconstituțională. Este invocată în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 și se susține că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane reprezintă, în fapt, o veritabilă *probatio diabolica*, nu doar în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a dispozițiilor legale referitoare la competența după materie și după calitatea persoanei, ci și în toate celelalte cazuri de nulitate relativă. Așadar, reglementarea acestei condiții, a dovedirii vătămării drepturilor persoanei prejudiciate, în cuprinsul art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, care definește nulitatea relativă, constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil al persoanelor prejudiciate. Se mai arată că dispozițiile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează de o manieră foarte generală noțiunea de nulitate relativă, aspect ce contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (1) și (5).

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că, în realitate, autorul excepției dorește ca sancțiunea nulității absolute să intervină în cazul încălcării tuturor normelor de procedură penală, fără nicio distincție, prin reglementarea unei prezumții absolute că încălcarea oricărei norme procedurale generează o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin aplicarea sancțiunii nulității absolute, și nu prin aplicarea altor remedii procesuale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul de drept și la calitatea legii și ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil,

precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai constituit obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, care au fost respinse, ca neîntemeiate, prin Decizia nr. 630 din 15 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1024 din 19 decembrie 2019, și Decizia nr. 229 din 27 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 10 iulie 2023.

14. Astfel, prin Decizia nr. 229 din 27 aprilie 2023, precitată, paragrafele 13-24, Curtea a constatat că regimul juridic al nulității absolute și al nulității relative, sub aspectul cazurilor în care pot fi invocate și al momentului până la care pot fi invocate, reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale. De asemenea, Curtea, făcând referire la Decizia nr. 133 din 18 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 5 aprilie 2004, Decizia nr. 868 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, și Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, a reținut că nulitatea reprezintă o sancțiune procedurală extremă, care intervine numai atunci când alte remedii nu sunt posibile. Cum însă nu orice încălcare a unei norme procedurale provoacă o vătămare care să nu poată fi reparată decât prin anularea actului, legiuitorul a instituit regula potrivit căreia nulitatea actului făcut cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal intervine numai atunci când s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod. Această reglementare reflectă preocuparea legiuitorului de a salva actele procedurale care, deși inițial nu au respectat formele procedurale, își pot atinge scopul, prin completarea sau refacerea lor. Nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă. Condiționarea anulării actului de procedură care nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege de existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în alt mod nu are semnificația unei sustrageri a acestuia de la aplicarea sancțiunilor legale sau a unei „derogări” de la obligativitatea respectării legii.

15. Totodată, Curtea a observat că noul Cod de procedură penală, prin dispozițiile art. 280-282, a reformat materia nulităților, reducând numărul cazurilor de nulitate absolută și suplimentând condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a se putea invoca nulitățile relative. Modificările aduse regimului nulităților vizează, în special, următoarele aspecte: stabilirea expresă a principiului că aceste ulterioare celui declarat nul, care au o legătură directă cu acesta, sunt la rândul lor lovite de nulitate, scoaterea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor privind sesizarea instanței, efectuarea anchetei sociale pentru minori, competența materială și după calitatea persoanei a instanței ierarhic superioare celei legal competente, precum și competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală [prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, Curtea a admis însă excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională]; instituirea unor nulități absolute care pot fi invocate până la un anumit termen procesual, iar nu în orice stadiu al procesului; eliminarea posibilității judecătorului/instanței de a invoca, din oficiu, nulitățile relative (cu unele excepții) și de a le lua în considerare în orice stadiu al procesului [prin Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1013 din 21 decembrie 2017, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, care nu permite invocarea din oficiu a nulității relative, este neconstituțională].

16. Nulitățile se pot clasifica, în principal, după două criterii, și anume modul de exprimare în norma juridică, respectiv modul de aplicare și efectele pe care le pot produce. După modul de exprimare în norma juridică, nulitățile sunt exprese — care se aplică în cazul nerespectării anumitor norme procesuale individualizate de legiuitor [de exemplu, în cazul încălcării normelor prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală] — și virtuale — care rezultă din reglementarea generală privind respectarea legii în desfășurarea procesului penal, baza legală a nulităților virtuale constituind-o prevederile art. 2 (*Legalitatea procesului penal*) și ale art. 282 (*Nulitățile relative*) din Codul de procedură penală. După modul de aplicare și efectele pe care le produc, se deosebesc nulități absolute — care intervin în cazurile prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală — și nulități relative — care sunt, de regulă, cele virtuale și sunt incidente în cazul încălcării oricăror alte dispoziții legale decât cele prevăzute în art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, citată anterior, paragrafele 30 și 31).

17. În cazul nulităților absolute, vătămarea procesuală este prezumată *iuris et de iure*, neexistând o condiție în sensul dovedirii existenței acesteia, pe când în cazul nulităților relative — potrivit art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, criticat în cauză — vătămarea produsă prin nerespectarea legii trebuie dovedită de cel care invocă această sancțiune și, chiar dovedită fiind, se va constata incidența nulității relative numai dacă vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului. Spre deosebire de Codul de procedură penală din 1968, care — în dispozițiile art. 197 alin. 1 — prevedea existența unei vătămări procesuale în general, iar nu strict existența unei vătămări aduse drepturilor părților, actuala reglementare restrânge sfera nulităților relative numai la acele încălcări care aduc atingere drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, excluzând din această sferă încălcările care aduc atingere legalității procesului fără a atrage însă, în același timp, o vătămare a drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali (Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, precitată, paragraful 20).

18. În aceste condiții, Curtea a constatat că nulitățile exprese sau „textuale” sunt acele sancțiuni procedurale expres prevăzute de lege, pe care cele implicite (virtuale) sunt „deduse” fie din scopul urmărit de o dispoziție legală, fie din formularea utilizată de legiuitor ori din spiritul legii. Semnificația nulităților exprese se reflectă în plan probatoriu, prin instituirea unei prezumții de vătămare. Beneficiază de prezumție cel care invocă aplicarea sancțiunii nulității exprese. Nulitatea relativă însă este o nulitate virtuală, ce derivă din principiul fundamental al legalității și rezultă din încălcarea dispozițiilor legale referitoare la desfășurarea procesului penal, altele decât cele expres prevăzute de lege, care atrag nulitatea absolută. Aceasta se caracterizează prin faptul că intervine atunci când prin încălcarea dispozițiilor legale s-a produs o vătămare drepturilor participanților la procesul penal (procuror, părți și subiecții procesuali principali), trebuie invocată într-o anumită etapă a procesului penal sau într-un anumit moment procesual, prevăzut de lege, se acoperă atunci când titularii dreptului de a o invoca nu își exercită acest drept în termenul de decădere prevăzut de lege, iar subiecții procesuali care pot invoca nulitatea relativă trebuie să aibă calitatea prevăzută de lege, precum și un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale pretins

încălcate. Totodată, Curtea a observat că, în baza dispozițiilor art. 282 alin. (5) din Codul de procedură penală, nulitatea relativă se acoperă atunci când persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege — fiind vorba fie de o acceptare tacită, fie de neobservarea încălcării care putea atrage nulitatea relativă — sau a renunțat în mod expres la invocarea acesteia. Așadar, se face distincția între noțiunea de vătămare și cea de interes de a invoca și a obține nulitatea, aceasta din urmă reprezentând o condiție generală de exercițiu a oricărei cereri în justiție. Alături de interes, vătămarea este o cerință suplimentară pentru invocarea nulității relative.

19. Cazurile în care poate fi invocată nulitatea relativă sunt, teoretic, foarte numeroase, fiind reprezentate de toate încălcările unor dispoziții procesual penale, altele decât cele pentru care poate fi invocată nulitatea absolută. De altfel, Curtea a reținut că nulitățile virtuale, nefiind prestabilite de lege, ci derivând din principiul fundamental al legalității, sunt atașate fiecărei norme ce reglementează desfășurarea procesului penal, așa încât o examinare exhaustivă a lor ar echivala cu analiza fiecărei dispoziții a Codului de procedură penală. Dispozițiile procesuale care prezintă mai frecvent aspecte de aplicare a nulităților relative și care joacă un rol important în desfășurarea procesului penal sunt cele referitoare la: reglementarea regulilor de bază, a principiilor sau a altor cerințe care asigură organizarea și desfășurarea procesului penal (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), competența organelor judiciare (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), sesizarea organelor judiciare, forma și conținutul actelor procedurale (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), procedura de citare și de comunicare a actelor procedurale, precum și administrarea probelor (Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, precizată, paragraful 28). În ceea ce privește normele referitoare la reglementarea administrării probelor, Curtea a reținut, în considerentele Deciziei nr. 554 din 19 septembrie 2017, paragraful 29, că acestea au cea mai mare importanță în desfășurarea laturii materiale a procesului penal, adică aceea care conduce nemijlocit la aplicarea legii penale. Procedurile legale de obținere a probelor au, în primul rând, scopul de a asigura acuratețea și neviocierea acestora, astfel încât să se garanteze că realitatea obiectivă a faptelor este reflectată în probele respective.

20. Curtea a reținut, totodată, că actuala lege procesual penală introduce conceptul excluderii probelor obținute în mod nelegal. În acest sens, prin Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, instanța de control constituțional a observat că legea procesual penală delimitează conceptual trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Curtea a constatat că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeu probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea mijlocului de probă și/sau procedeu probatoriu este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280-282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba și actelor prin care s-a administrat aceasta (paragraful 16). Așadar, Curtea a apreciat că art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură

penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280-282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii determină imposibilitatea folosirii probelor în proces (paragraful 17). În acest sens, Curtea a constatat că din conținutul regulilor generale în materia probațiunii se deduc trei categorii de acțiuni care pot vicia probele, și anume: încălcarea prescripțiilor procedurale de administrare a lor; obținerea probelor prin utilizarea unor metode ilegale; respectiv stabilirea conținutului probei în neconcordanță cu realitatea obiectivă pe care aceasta trebuie să o reflecte. Primele două categorii intră direct sau indirect sub incidența instituției nulității procesuale, în timp ce a treia scapă acestei sancțiuni procesuale, vicierea putând fi îndreptată, de la caz la caz, pe cale penală (de exemplu, condamnarea martorului pentru mărturie mincinoasă, urmată de revizuirea hotărârii ce s-a întemeiat pe conținutul declarației mincinoase, în condițiile în care dispozițiile procedurale de luare a declarației martorului au fost respectate întocmai), pe cale tehnică (de exemplu, refacerea raportului de expertiză ce conține calcule tehnice/contabile sau alte determinări cu caracter științific care sunt eronate, în condițiile în care expertul a respectat toate condițiile procedurale pentru efectuarea raportului de expertiză) sau, pur și simplu, pe calea liberei aprecieri a organului judiciar (de exemplu, desființarea sentinței în apel pe motiv de pură netemeinicie nu se întemeiază pe o nulitate procesuală, ci pe autoritatea conferită de lege judecătorului, de a evalua o situație și a pronunța o hotărâre potrivit propriei aprecieri).

21. De asemenea, Curtea a constatat că nulitatea actului prin care se dispune sau se autorizează o probă poate consta, spre exemplu, într-o nulitate atrasă de: nerespectarea condițiilor de formă ale actului (lipsește mențiunea privind organul judiciar care a dispus-o, lipsește semnătura organului judiciar, lipsește dispozitivul încheierii etc.); nerespectarea normelor de competență funcțională, materială, personală (autorizarea obținerii unei probe de către judecătorul de cameră preliminară în loc de cel de drepturi și libertăți, delegarea nelegală a atribuției de dispunere a administrării probelor, dispunerea administrării de către un organ judiciar incompetent după materie sau persoană). Nulitatea actului prin care se administrează proba se referă, în principiu, la sancționarea procedurală a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, ca acte procedurale (procesul-verbal de percheziție și percheziția ca procedeu probatoriu, raportul de expertiză și expertiza, declarația persoanei și procedura audierii, procesul-verbal de redare a convorbirii telefonice interceptate și mandatul tehnic etc.).

22. În aceste condiții, Curtea a reținut că excluderea probelor nu este o sancțiune de sine stătătoare, ci este un efect al constatării nulității mijlocului de probă/procedeu probatoriu prin care este transpusă în dosar. Acest efect al nulității în materia probațiunii era subînțeles în concepția Codului de procedură penală din 1968, în timp ce în noul cod este reglementat în mod explicit, prevederile care reglementează nulitățile fiind de generală aplicare, fără a fi scoase de sub incidența lor actele procesuale și procedurale realizate în materia probațiunii. În consecință, pentru a se dispune excluderea unei probe — cerere formulată și de către autorul excepției din prezenta cauză — trebuie să se constate că aceasta a fost obținută în mod nelegal; pentru a se constata că proba a fost nelegal obținută, trebuie să se constate nulitatea, de principiu relativă, a mijlocului de probă/procedeu probatoriu prin intermediul căruia proba a fost obiectivată; pentru a se constata nulitatea relativă a mijlocului de probă/procedeu

probatoriu, această nulitate trebuie invocată de persoana interesată, într-un anumit interval procesual; neinvocarea sau invocarea tardivă a nulității atrage menținerea ca legal a mijlocului de probă/procedului probatoriu; menținerea ca legal a mijlocului de probă/procedului probatoriu face imposibilă excluderea probei.

23. În ceea ce privește vătămarea ce trebuie dovedită, în surse s-a apreciat că, deși legea nu precizează în ce poate consta vătămarea procesuală, aceasta se poate constitui în încălcarea drepturilor pe care le au părțile în procesul penal. De asemenea, s-a arătat că se poate defini vătămarea ca atingerea adusă principiilor fundamentale ale procesului penal din care rezultă posibilitatea de a nu se realiza scopul acestuia. Prin „vătămare” se poate înțelege orice atingere adusă justiției sau intereselor legitime ale părților. Atingerea se aduce părților din proces în cazul în care li se încalcă un drept procesual ori o garanție procesuală de natură să le asigure apărarea intereselor lor legitime în cursul procesului penal. Din analiza dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală și a celor reținute în surse, Curtea a constatat că, în cazul nulității relative, vătămarea se referă la o încălcare a normelor ce are drept consecință o afectare a drepturilor procesuale ale persoanei îndreptățite să o invoce (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, precitată, paragrafele 60 și 61). În speță, fiind vorba despre încălcarea normelor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, Curtea a reținut că, „teoretic, orice încălcare de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate determina o vătămare independent de respectarea regulilor de competență ale acestuia. În consecință, demonstrarea vătămării va putea fi realizată prin relevarea consecințelor actului organului de urmărire penală, printr-o modalitate independentă, ce nu implică, întotdeauna, analiza respectării competenței acestuia. Cu alte cuvinte, încălcarea de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate produce o vătămare, chiar și atunci când normele de competență au fost respectate, situație în care vătămarea e mai ușor de dovedit, fiind precis determinată”. Așadar, Curtea a constatat, în Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, precitată, că, în mod particular, doar „dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat” și, implicit, determină încălcarea dreptului

fundamental la un proces echitabil, legea procesual penală anterioară reglementând sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*. Prin urmare, Curtea a reținut că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, astfel încât a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

24. Așadar, având în vedere toate considerentele anterior menționate, Curtea a constatat că orice încălcare a normelor relative la drepturile procesuale, inclusiv în materia probațiunii, poate determina o vătămare a drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, dovedirea vătămării de către aceștia, alături de impunerea, prin lege, și a altor exigențe, cum ar fi instituirea unor termene sau condiții procesuale, constituind o condiționare a accesului liber la justiție, justificată prin restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a dreptului de a invoca nulitatea relativă, în vederea asigurării ordinii de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și a intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. De altfel, Curtea a reținut că această condiționare a anulării actului de procedură care nu îndeplinește prescripțiile prevăzute de lege de existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în alt mod nu are semnificația unei sustrageri a acestuia de la aplicarea sancțiunilor legale sau a unei derogări de la obligativitatea respectării legii, astfel încât excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Radu George Ilă în Dosarul nr. 5.877/105/2019/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Nicoleta-Alina Rusu a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Iași**

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 13.879 din 28 mai 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.362 din 28 mai 2025, propunerea formulată de Instituția Prefectului — Județul Iași prin Adresa nr. 6.960 din 25 aprilie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 18.221 din 16 mai 2025,

în temeiul art. 29, art. 265 alin. (11), art. 389 lit. c¹), art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (2) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 12 iunie 2025, doamna Nicoleta-Alina Rusu, consilier superior în cadrul Corpului de control al prefectului județului Iași, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Iași pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Cristina Trăilă

București, 11 iunie 2025.
Nr. 292.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Ion Damian a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii**

Având în vedere cererea domnului Ion Damian, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/17.550/CT din 4 iunie 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data de 12 iunie 2025 încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Ion Damian a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii.

(2) Domnul Ion Damian predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Cristina Trăilă

București, 11 iunie 2025.
Nr. 293.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare,
de către doamna Ioana Lazăr a funcţiei publice vacante
din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general
al Ministerului Educaţiei şi Cercetării**

Având în vedere propunerea Ministerului Educaţiei şi Cercetării formulată prin Adresa nr. 10.256 din 2.06.2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/17.233/CT din 2.06.2025, precum şi Adresa Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici nr. 22.028 din 5.06.2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) şi f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) şi al art. 530 alin. (3) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 16 iunie 2025, doamna Ioana Lazăr, şef serviciu, Serviciul elaborare şi avizare acte normative — Direcţia reglementare — Direcţia generală politici publice, reglementare, monitorizare şi conciliere din cadrul Agenţiei Naţionale pentru Achiziţii Publice, exercită, cu caracter temporar, prin detaşare, funcţia publică vacantă din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Educaţiei şi Cercetării pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Cristina Trăilă

Bucureşti, 11 iunie 2025.

Nr. 294.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu
al domnului Niculcea Zorinel, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

În temeiul art. 29, art. 397, art. 516 lit. a), art. 517 alin. (1) lit. d) şi alin. (3), art. 524 alin. (1) şi al art. 533 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Se constată încetarea de drept a raportului de serviciu al domnului Niculcea Zorinel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, ca urmare a îndeplinirii cumulative a condiţiilor de vârstă standard şi a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, la data de 5 iunie 2025.

(2) Domnul Niculcea Zorinel predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

(3) Prezenta decizie poate fi contestată la instanța competentă în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Cristina Trăilă

București, 11 iunie 2025.
Nr. 295.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 454/2022 privind constituirea Consiliului interinstituțional pentru aprobarea Raportului evaluării naționale a riscurilor de spălare a banilor și finanțare a terorismului, a Planului național de măsuri și a actualizărilor acestora

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — La articolul 1 din Decizia prim-ministrului nr. 454/2022 privind constituirea Consiliului interinstituțional pentru aprobarea Raportului evaluării naționale a riscurilor de spălare a banilor și finanțare a terorismului, a Planului național de măsuri și a actualizărilor acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 2 septembrie 2022, cu modificările ulterioare, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Consiliul are următoarea componență:

a) Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor — Bogdan Stan, președintele Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor — președinte, și Daciana Dumitru, director general — membru supleant;

b) Ministerul Justiției — Roxana-Simona Momeu, secretar de stat — membru titular, și Sorin Tănase, director adjunct — membru supleant;

c) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Alex Florența, procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — membru titular, Marius Voineag, procuror-șef al Direcției Naționale Anticorupție — membru supleant, și Marian Anghel, consilier al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — membru supleant;

d) Ministerul Afacerilor Interne — chestor general de poliție Bogdan Despescu, secretar de stat — membru titular, și chestor de poliție Aurel Dobre, director — membru supleant;

e) Serviciul Român de Informații — general-maior Dorin Rădulescu, membru titular, și general-maior Dan Andrei — membru supleant;

f) Autoritatea de Supraveghere Financiară — Alexandru Codescu, șef serviciu — membru titular, și Paul Barangă, director general — membru supleant;

g) Banca Națională a României — Cătălin Davidescu, director adjunct — membru titular, și Anamaria Voicilă, șef serviciu — membru supleant;

h) Agenția Națională de Administrare Fiscală — Alexandru Drăghici, vicepreședinte — membru titular, și Dan Voicu, director general adjunct — membru supleant;

i) Autoritatea Vamală Română — Marcel Simion Mutescu, președinte — membru titular, și Alexandru Ioan Dudu, vicepreședinte — membru supleant;

j) Oficiul Național pentru Jocuri de Noroc — Vlad-Cristian Soare, președinte — membru titular, și Teodor-Narcis Godeanu, secretar general — membru supleant.”

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Cristina Trăilă

București, 11 iunie 2025.
Nr. 296.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora

Având în vedere dispozițiile:

— art. 6 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 20 alin. (1) lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, republicată,

în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 și 962 bis din 28 noiembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezentul ordin.

2. La anexa nr. 2, la articolul 5, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În mod excepțional și justificat, directorul oficiului teritorial poate delega o parte dintre atribuții unuia dintre șefii de compartimente, cu acordul directorului general al Agenției Naționale.”

3. La anexa nr. 2, la articolul 9 alineatul (1), literele j) și l) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„j) coordonează, menține și îmbunătățește continuu sistemul de management al calității SR EN ISO 9001:2015, în cadrul oficiului teritorial, și numește responsabilul cu calitatea;

l) asigură respectarea normelor de conduită profesională a personalului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;”.

4. La anexa nr. 2, la articolul 12, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) registratorul-șef;”.

5. La anexa nr. 2, la articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Activitatea oficiilor teritoriale în domeniul fondului funciar este îndeplinită de către Compartimentul fond funciar din cadrul Serviciului cadastru sau, după caz, de către Serviciul fond funciar, potrivit organigramei aprobate.”

6. La anexa nr. 2, la articolul 14, litera b) se abrogă.

7. La anexa nr. 2, la articolul 14, literele a), c), d), e) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) recepția documentațiilor cadastrale realizate de persoanele autorizate și a celor realizate din oficiu, în vederea înscrierii imobilelor în cartea funciară și actualizării planului cadastral;

c) furnizarea către persoanele autorizate și experții tehnici judiciari în specialitatea topografie, geodezie, cadastru a datelor și informațiilor deținute în evidențele anterioare implementării sistemului integrat de cadastru și carte funciară;

d) recepția planurilor topografice, a planurilor de amplasament și delimitare, a planurilor cu amplasamentul lucrării și a altor planuri de situație;

e) recepția documentațiilor topografice întocmite în vederea obținerii dreptului de proprietate, conform Hotărârii Guvernului nr. 834/1991 privind stabilirea și evaluarea unor terenuri deținute de societățile comerciale cu capital de stat, cu modificările și completările ulterioare;

g) recepția suportului topografic din documentațiile de urbanism și amenajare a teritoriului și a celor întocmite în vederea emiterii autorizației de construire/desființare;”.

8. La anexa nr. 2, la articolul 14, după litera l) se introduc două noi litere, literele l1) și l2), cu următorul cuprins:

„l1) furnizarea către persoanele autorizate a datelor și informațiilor deținute, în vederea realizării planurilor parcelare, precum și a planurilor de încadrare în tarla;

l2) verificarea și recepția, conform reglementărilor legale, a planurilor parcelare întocmite de persoanele autorizate.”

9. La anexa nr. 2, la articolul 15, literele c) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) furnizarea către persoanele autorizate a datelor și informațiilor deținute, în vederea realizării planurilor parcelare, precum și a planurilor de încadrare în tarla;

g) verificarea și recepția, conform reglementărilor legale, a planurilor parcelare întocmite de persoanele autorizate;”.

10. La anexa nr. 2, la articolul 15, după litera e) se introduc două noi litere, literele e¹) și e²), cu următorul cuprins:

„e¹) recepția documentațiilor topografice întocmite în vederea emiterii titlurilor de proprietate pentru terenurile din intravilan și a terenurilor din zonele necooperativizate;

e²) recepția documentațiilor topografice întocmite pentru scoaterea/redarea definitivă sau temporară din circuitul agricol, respectiv scoaterea definitivă sau temporară din fondul forestier național;”.

11. La anexa nr. 2, la articolul 15, după litera m) se introduce o nouă literă, litera m¹), cu următorul cuprins:

„m¹) recepția documentațiilor întocmite în vederea înscrierii din oficiu a titlurilor de proprietate după emiterea acestora.”

12. La anexa nr. 2, după articolul 28 se introduce un nou articol, articolul 28¹, cu următorul cuprins:

„Art. 28¹. — Directorul oficiului teritorial poate stabili prin decizie, la propunerea comună a șefilor/coordonatorilor de serviciu/compartiment, atribuții suplimentare pentru salariații din serviciul cadastru, serviciul de publicitate imobiliară, serviciul/compartimentul de înregistrare sistematică și serviciul/compartimentul fond funciar, în vederea participării în cadrul comisiilor de verificare și recepție a lucrărilor de înregistrare sistematică sau de soluționare a cererilor de rectificare a documentelor tehnice ori în comisiile de recepție a planurilor parcelare. Desemnarea salariaților în aceste comisii se face pe durată determinată.”

13. La anexa nr. 2, la articolul 32 alineatul (1), după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) poate participa în comisiile de soluționare a cererilor de rectificare depuse cu ocazia realizării lucrărilor de înregistrare sistematică, în baza deciziei directorului oficiului teritorial.”

14. La anexa nr. 2, la articolul 35, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Directorul oficiului teritorial confirmă condica de prezență pentru salariații menționați la alin. (1) și o transmite Direcției managementul resurselor umane din cadrul Agenției Naționale, prin intermediul persoanei responsabile cu activitatea de resurse umane din cadrul oficiului teritorial, până cel târziu la data de trei a fiecărei luni, pentru luna anterioară.”

15. La anexa nr. 4, la articolul 7, după litera r) se introduce o nouă literă, litera s), cu următorul cuprins:

„s) furnizează servicii de specialitate în domeniile fotogrammetriei, topografiei, geodeziei, inclusiv al gravimetriei

geodezice, pe baza devizelor întocmite conform normelor de timp pentru operațiile necesare realizării lucrărilor de specialitate în cadrul Centrului Național de Cartografie, aprobate prin ordin al directorului general al Agenției Naționale.”

16. La anexa nr. 4, la articolul 9, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) În exercitarea atribuțiilor sale, directorul poate să desemneze salariați din cadrul Centrului Național care îndeplinesc condițiile legale să desfășoare activități de suport pentru Programul național de cadastru și carte funciară.”

17. La anexa nr. 4, la articolul 10, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Directorul adjunct este în subordinea directorului Centrului Național și este numit prin decizie a directorului, în urma susținerii unui concurs sau examen, organizat în condițiile legii.”

18. La anexa nr. 4, la articolul 21 punctul 1, litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) participă în comisiile de concurs/examinare și în cele de soluționare a contestațiilor la concursurile organizate în vederea selectării personalului în cadrul Centrului Național;”.

19. La anexa nr. 4, la articolul 21 punctul 2, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) organizează concursurile pentru ocuparea posturilor vacante/temporar vacante de execuție și de conducere, în condițiile legii;”.

20. La anexa nr. 4, articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — În cadrul Serviciului juridic, resurse umane și relații cu publicul funcționează Compartimentul juridic, condus de un coordonator numit prin decizie a directorului Centrului Național.”

21. Anexa nr. 5 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la prezentul ordin.

Art. II. — În termen de 5 zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, directorii oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară vor aproba structura compartimentelor funcționale, pe baza organigramei prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin și cu acordul prealabil al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

Art. III. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Laurențiu-Alexandru Blaga

București, 4 iunie 2025.
Nr. 781.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 110

din 31 martie 2025

Dosar nr. 2.409/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu Gândac	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.409/1/2024 este legal constituit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.920/105/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice, prevăzut la pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Sănătate și asistență socială», poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor.”

5. Magistratul-asistent învederează că la dosar a fost depus raportul întocmit.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 26 septembrie 2024, completată prin Încheierea din 7 noiembrie 2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și proceselor privind prestații de asigurări sociale (denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 29 octombrie 2024 cu nr. 2.409/1/2024.

II. Normele legale incidente

9. Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, cu modificările și completările ulterioare (regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018):

Anexa nr. 9 la regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 — Mărimea sporului pentru personalul din unitățile de asistență socială/centre cu sau fără cazare

acordat în baza prevederilor art. 14 de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare

Pct. IV. „Locurile de muncă, categoriile de personal și mărimea concretă a sporurilor pentru personalul din unitățile de asistență socială/centre cu sau fără personalitate juridică/servicii sociale cu sau fără cazare care își desfășoară activitatea în condiții periculoase sau vătămătoare, conform prevederilor art. 14 alin. (1) lit. d) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare

A. Spor de până la 15% din salariul de bază, acordat personalului care își desfășoară activitatea în: (...)

2. servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice.”

10. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*:

Art. 3 referitor la gestionarea sistemului de salarizare:

„(4) Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, să asigure promovarea personalului în funcții, grade și trepte profesionale și avansarea în gradații, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.”

Art. 25 referitor la limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

„Art. 25 — (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru instituțiile din sistemul sanitar și de asistență socială și cele din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Anexa nr. II, capitolul II — Reglementări specifice personalului din sănătate, din unitățile de asistență medico-socială și din unitățile de asistență socială/servicii sociale

„Art. 14. — (1) În unitățile de asistență socială/centre cu sau fără cazare, în raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, pot fi acordate, cu respectarea prevederilor legale, următoarele categorii de sporuri: (...)

d) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor de până la 15% din salariul de bază, dar nu mai mult de 1.500 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective; (...)

11. Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 14 — (...) (4) Nicio cheltuială din fonduri publice locale nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată, potrivit legii, și dacă nu are prevederi bugetare și surse de finanțare.”

12. Normele legale apreciate incidente de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

Regulamentul privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică locală, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017

„Art. 2. — (1) Locurile de muncă pentru care se acordă sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă sunt acelea care presupun condiții de muncă periculoase sau vătămătoare constatate ca urmare a determinărilor sau, după caz, expertizărilor de specialitate de către organele abilitate în acest sens.

(2) Beneficiază de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă următoarele categorii de personal, angajați în administrația publică locală:

a) funcționari publici;

b) personal contractual.

(3) Mărimea sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament.”

„Art. 9. — Sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, în limitele prevăzute în anexa la prezentul regulament, se acordă cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.”

III. Expunerea procesului

13. Prin acțiunea introductivă, reclamantul, persoană fizică, a solicitat în contradictoriu cu pârâții Administrația Serviciilor Sociale Comunitare (...) și primarul municipiului (...), obligarea la plata sporului pentru condiții periculoase și vătămătoare în procent de 15% din salariul de bază, începând cu luna mai 2019 și în continuare, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței fiecărei obligații de plată și până la data plății efective, precum și reactualizarea sumelor cu indicele de inflație.

14. Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 831 din 11 iulie 2024, a admis acțiunea și a obligat pârâții la plata către reclamant a sporului de 15% din salariul de bază, pentru condiții vătămătoare și periculoase de muncă, începând cu luna mai 2019 și în continuare până la incidența unei modificări legislative, debit care va fi actualizat cu indicele de inflație, precum și a dobânzii legale penalizatoare calculate de la data scadenței fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

15. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții, (...), solicitând admiterea căii de atac și casarea sentinței civile recurate.

16. Prin motivele de recurs s-a arătat că instanța de fond a interpretat și a aplicat în mod greșit normele de drept material incidente, respectiv art. 9 din Regulamentul privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică locală, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017.

17. Potrivit acestor dispoziții, sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, în limitele prevăzute în anexa la regulament, se acordă cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat. Având în vedere faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii 2019-2023 nu au fost aprobate sume cu această destinație, nu se poate proceda la acordarea acestui spor; totodată, s-a susținut că s-a aplicat greșit art. 14

din Legea nr. 273/2006, care reglementează faptul că nicio cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată dacă nu există prevedere bugetară.

18. În cadrul soluționării recursurilor s-au dispus sesizarea instanței supreme și suspendarea judecării cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, condițiile cumulative de admisibilitate instituite de legiuitor pentru declanșarea acestei proceduri au fost apreciate a fi: existența unei cauze aflate în curs de judecată; cauza să fie soluționată în primă instanță sau în calea de atac; ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat anterior și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

20. Procedând la analiza asupra admisibilității sesizării, instanța de trimitere a apreciat că aceste condiții sunt îndeplinite, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, investit în calea de atac a recursului, întrebările formulate au legătură cu soluționarea pe fond a cauzei, iar în legătură cu chestiunile de drept aduse în dezbatere, instanța supremă nu a dezlegat, cu efecte general obligatorii, problemele de drept care constituie obiect al sesizării și nici nu există vreun recurs în interesul legii în curs de soluționare având acest obiect.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

21. Instanța de trimitere a opinat că acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice prevăzut la pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială” nu poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor, întrucât, deși sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, în limitele prevăzute în anexa la regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, se acordă cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, acordarea acestui spor nu este condiționată de dispoziția legală de instituire de includere în bugetul de venituri și cheltuieli a unor fonduri cu destinația specială.

VI. Punctul de vedere al părților

22. Părțile nu au exprimat niciun punct de vedere.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Hotărârile și punctele de vedere înaintate sunt în sensul că sporul pentru condiții deosebite de până la 15% din salariul de bază se acordă în condițiile dovedirii existenței condițiilor periculoase sau vătămătoare la locul de muncă al persoanei angajate într-un serviciu social destinat persoanelor cu handicap, pe baza unor buletine de determinare prin expertizarea condițiilor de muncă.

24. Acordarea acestui spor nu este condiționată prin dispoziția legală de instituire de includere în bugetul de venituri și cheltuieli a unor fonduri cu destinația specială.

25. Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017 reglementează locurile de muncă, categoriile de personal și mărimea concretă a sporului pentru condiții de

muncă, respectiv a sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică locală și instituie dreptul personalului din administrația publică locală făcând parte din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” de a beneficia de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă ce se acordă într-un anumit cuantum, pe baza rezultatelor buletinelor de determinare.

26. Potrivit art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, „ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, (...) sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, să asigure promovarea personalului în funcții, grade și trepte profesionale și avansarea în gradații, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu”.

27. Din analiza dispozițiilor legale indicate reiese că ordonatorii de credite au nu doar obligația de a stabili cuantumul sporurilor în conformitate cu prevederile legale, ci și obligația de a depune diligențe pentru asigurarea bugetului necesar pentru plata sporurilor.

28. Simpla invocare în apărare a inexistenței fondurilor alocate cu această destinație nu poate constitui un temei pentru respingerea cererii, întrucât acceptarea acestei ipoteze ar atrage concluzia inacceptabilă conform căreia acordarea sporului pentru condiții vătămătoare și periculoase de muncă ar fi o simplă posibilitate lăsată la aprecierea discreționară a ordonatorului de credite, care poate alege să rămână în pasivitate și să nu solicite alocarea de fonduri bugetare.

29. Or, nu aceasta a fost intenția legiuitorului, care nu a reglementat sporul pentru condiții vătămătoare și periculoase de muncă sub forma unui beneficiu eventual, ci, dimpotrivă, a prevăzut expres acest spor sub forma unui drept în favoarea angajaților.

30. Doar legiuitorul are competența de a stabili conținutul, condițiile și limitele acordării sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, precum și de a decide cu privire la acordarea acestuia, iar nu și ordonatorul de credite.

31. Nici invocarea dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 273/2006 nu conduce la o altă concluzie.

32. Ministerul Public a menționat că la nivelul Secției judiciare nu se verifică în prezent practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

33. Decizia nr. 76 din 18 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 16 din 13 ianuarie 2025

34. Decizia nr. 36 din 10 februarie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 11 martie 2025

35. Decizia nr. 104 din 9 decembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 6 februarie 2025

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

36. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

37. Admisibilitatea sesizării va fi circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 ale Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și celor ce decurg din cuprinsul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă a căror incidență este atrasă ca efect al normei de trimitere din art. 4 al ordonanței la prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu ale cărei dispoziții arată că se completează.

38. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate ale unei sesizări formulate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, precum este cazul prezent, sunt circumscrise următoarelor elemente:

— existența unei cauze în curs de judecată care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze (de dreptul muncii, de contencios administrativ și fiscal);

— instanța de trimitere să judece cauza în primă instanță ori în calea de atac;

— sesizarea să privească o chestiune de drept;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

39. Evaluând elementele sesizării, se rețin următoarele:

Sesizarea provine dintr-un litigiu având ca obiect acordarea către un funcționar public a sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, spor care este prevăzut în cap. I lit. B art. 1 din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 și care reprezintă, potrivit art. 7 lit. i) din aceeași lege-cadru, un drept salarial. Litigiul se înscrie, așadar, în domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris prin art. 1 alin. (1) și (2) din actul normativ menționat.

40. Curtea de apel este investită cu soluționarea recursurilor declarate de părți împotriva sentinței civile pronunțate de tribunal în primă instanță, în virtutea competenței sale legale conturate prin dispozițiile art. 37 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

41. Fiind evident că, în raport cu parametrii în care a fost formulată, sesizarea prezintă vizează o chestiune de drept, se constată că nu este îndeplinită condiția ca de lămurirea acestei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanța de trimitere este preocupată de primirea unui răspuns în legătură cu chestiunea de drept a posibilității condiționării acordării către funcționarul public din cadrul administrației publice locale (numit în cazul *pendinte*, în cadrul administrației serviciilor sociale comunitare, constituite conform Legii asistenței sociale nr. 292/2011 și administrate de către autoritățile administrației publice locale) a sporului pentru condiții de muncă vătămătoare de 15% din salariul de bază, prevăzut de pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor.

42. Analizând încheierea de sesizare se constată că instanța de trimitere nu a argumentat în niciun fel legătura dintre această problemă de drept și fondul cauzei, neexpunând nici măcar minimal motivele pentru care a apreciat că soluționarea pe fond

a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

43. Încheierea de ședință relevă că, dimpotrivă, instanța de trimitere se referă la temeuri juridice distincte de cel care fundamentează prezenta sesizare, la categorii de personal diferite (respectiv personalul încadrat într-o agenție județeană pentru protecția mediului) și la o altă problemă de drept decât cea ilustrată în dispozitiv. În mod evident, instanța de trimitere a realizat în cuprinsul considerentelor încheierii de sesizare o confuzie regretabilă asupra obiectului și părților dosarului, astfel încât concluzia sa privind interdependența dintre lămurirea chestiunii de drept și soluționarea cauzei este de fapt integral nefundamentată.

44. Procedând la propria verificare a întrunirii acestei cerințe de admisibilitate a sesizării, Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept constată din analiza înscrisurilor atașate sesizării că, potrivit actelor procedurale formulate de către părțile procesuale în dosarul aflat pe rolul curții de apel, respectiv: cererea de chemare în judecată, întâmpinările formulate de către cei doi părți în faza procesuală a fondului, răspunsul la întâmpinare al reclamantului din aceeași etapă procesuală, recursurile promovate de părți împotriva sentinței pronunțate de tribunal, precum și întâmpinarea la recurs formulată de către intimatul reclamant, s-a indicat unanim și invariabil temeiul juridic incident — subsecvent Legii-cadru nr. 153/2017 aplicabile — ca fiind Hotărârea Guvernului nr. 569/2017 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică locală. Acest regulament reglementează, în aplicarea legii-cadru, sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă în privința funcționarilor publici din administrația publică locală.

45. Această raportare normativă a fost justificată de toate părțile procesuale prin prisma calității reclamantului de funcționar public în cadrul administrației publice locale, numit în temeiul unei dispoziții a primarului, calitate care, de altfel, a fost confirmată prin sentința civilă recurată.

46. Astfel, reclamantul a solicitat prin cererea de chemare în judecată acordarea respectivului spor în temeiul Legii-cadru nr. 153/2017 și al Hotărârii Guvernului nr. 569/2017, în vreme ce pârâta Administrația Serviciilor Sociale Comunitare (...) s-a apărât invocând dispozițiile art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, arătând că în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii 2018-2023 nu au fost prevăzute și aprobate sume cu această destinație. Pârâta s-a prevalat totodată și de dispozițiile art. 14 din Legea nr. 273/2006, care impun ca nicio cheltuială din fonduri publice locale să nu poată fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și dacă nu are prevederi bugetare și surse de finanțare.

47. Pârâțul primarul municipiului (...) a invocat în apărare, în esență, incidența art. 3 și 11 din Legea-cadru nr. 153/2017, care impun obligația stabilirii drepturilor salariale, inclusiv a sporurilor, în limita încadrării în sumele aprobate în bugetul propriu, precum și fără depășirea, în situația funcționarilor publici, a indemnizației lunare a funcției de viceprimar. A invocat totodată necesitatea respectării dispozițiilor art. 25 din legea-cadru referitoare la plafonul maxim și faptul că reclamantul nu ar fi făcut dovada îndeplinirii, în ceea ce îl privește, a condițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, întrucât buletinul de expertizare a condițiilor de muncă întocmit nu ar fi vizat și postul său de muncă. S-a prevalat totodată și de dispozițiile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte

normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare.

48. În motivele de recurs, pârâții recurenți invocă aceleași apărări ilustrate în faza procesuală a fondului, grefate pe aceleași dispoziții normative enunțate.

49. Cu toate acestea, instanța de recurs trimite sesizarea prezentă, fundamentând-o pe un alt temei juridic, consacrat printr-un alt regulament-cadru adoptat distinct, în temeiul aceleiași Legi-cadru nr. 153/2017, însă pentru o altă familie ocupațională de funcții bugetare, respectiv prin Hotărârea de Guvern nr. 153/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”.

50. Din observarea apărărilor formulate de părțile procesuale se constată, așadar, că, raportat la calitatea reclamantului de funcționar public în cadrul administrației publice locale, rezolvarea litigiului nu depinde de interpretarea prevederilor pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 menționată, conform căroră: „IV. Locurile de muncă, categoriile de personal și mărimea concretă a sporurilor pentru personalul din unitățile de asistență socială/centre cu sau fără personalitate juridică/servicii sociale cu sau fără cazare care își desfășoară activitatea în condiții periculoase sau vătămătoare, conform prevederilor art. 14 alin. (1) lit. d) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare

A. Spor de până la 15% din salariul de bază, acordat personalului care își desfășoară activitatea în: (...)

2. servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice.”

51. Problema de drept semnalată de instanța de trimitere nu are legătură cu fondul cererii deduse judecării *atât timp cât*, astfel cum s-a expus, reclamantul nu face parte din familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, căreia i se aplică Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, ci face parte din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică locală, familie în raport cu care sporul solicitat pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă este reglementat distinct și exhaustiv prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, și *cât* nu s-a învederat de către părțile procesuale vreo apărare fundamentată pe regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018.

52. Însăși instanța de trimitere, prin Încheierea de ședință din 7.11.2024 prin care a înlăturat, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, omisiunea vădită a neexpunerii opiniei sale asupra modului de dezlegare a problemei de drept sesizate, a expus punctul său de vedere justificându-l — surprinzător și inconsecvent în raport cu temeiul juridic pe care și-a fundamentat problema de drept — prin referire la Hotărârea Guvernului nr. 569/2017: „în motivarea acestui punct de vedere, se reține că acordarea sporului de 15% (...) prevăzut la punctul IV lit. pct. 2 din anexa nr. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială” nu poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor, întrucât, *deși sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, în limitele prevăzute în anexa la regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, se acordă cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 și*

cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, acordarea acestui spor nu este condiționată de dispoziția legală de instituire de includerea în bugetul de venituri și cheltuieli a unor fonduri cu destinația specială”.

53. Deci însăși instanța de trimitere consideră incidentă în cauză Hotărârea Guvernului nr. 569/2017, act normativ contrapus celui reprezentat de Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, la care însă în mod nemotivat s-a raportat în conturarea problemei de drept sesizate.

54. Așadar, în urma analizării înscrisurilor anexate încheierii de sesizare și în lipsa prezentării de către instanța de trimitere a unor argumente pertinente asupra legăturii de interdependență dintre soluționarea pe fond a cauzei și lămurirea chestiunii de drept, constatându-se că, dimpotrivă, instanța s-a raportat în fundamentarea sesizării la un alt act normativ (incident), Înalta Curte de Casație și Justiție constată că lămurirea chestiunii de drept indicate de autorul sesizării nu prezintă relevanță pentru soluționarea cererii deduse judecării.

55. În practica instanței supreme s-a stabilit că hotărârea prealabilă trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra soluției ce urmează a fi pronunțată de către instanța de trimitere, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate trebuie să o aibă în cadrul soluționării litigiului, ceea ce presupune ca problema de drept ce face obiectul sesizării să fie direct incidentă pentru soluționarea cauzei (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 10 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 17 aprilie 2024; Decizia nr. 42 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1036 din 16 octombrie 2024, sau Decizia nr. 104 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 6 februarie 2025).

56. Tot astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că nu este îndeplinită condiția în discuție atunci când procedura hotărârii prealabile a fost declanșată pentru a se răspunde unei probleme de drept ipotetice, chiar dacă ar avea legătură cu materia litigioasă (Decizia nr. 63 din 2 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 6 noiembrie 2023), ori atunci când starea de fapt proprie cauzei nu se încadrează în ipoteza normei legale a cărei interpretare se solicită (Decizia nr. 7 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 23 februarie 2023).

57. Spre deosebire de recursul în interesul legii, pe calea căruia se rezolvă o problemă de drept controversată, într-o manieră abstractă și generală, în cazul hotărârii prealabile, dezlegarea unei chestiuni de drept este una punctuală, adecvată circumstanțelor speței (Decizia nr. 46 din 19 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 20 octombrie 2022).

58. Drept urmare a ansamblului considerentelor expuse, întrucât nu rezultă existența unei legături de interdependență între chestiunea de drept ce face obiectul sesizării și pretenția dedusă judecării, nu se poate reține îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate pentru declanșarea mecanismului procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile.

59. Așadar, soluția care se impune în privința prezentei sesizări este aceea a respingerii, ca inadmisibilă, devenind superfluă analiza întrunirii celorlalte condiții de admisibilitate a sesizării atât timp cât ele sunt prevăzute în mod cumulativ.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.920/105/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă acordarea sporului de 15% din salariul de bază al personalului care își desfășoară activitatea prin acordarea de servicii de îngrijire la domiciliu pentru persoane cu dizabilități și pentru persoane vârstnice, prevăzut la pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Sănătate și asistență socială», poate fi condiționată de aprobarea sumelor cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anii în care se solicită acest spor”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 31 martie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

